

Od autorky románu *Poslední dny Rabbit Hayesové*

V klubíčku

*Anna
McPartlinová*

šťestí

Host

A najednou byl pryč.

Anna McPartlinová

V klubičku štěstí

Anna McPartlinová

Brno 2019

Somewhere Inside of Happy

Copyright © 2016 by Anna McPartlin

Translation © Michaela Martinová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-883-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-884-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-885-7 (Formát MobiPocket)

Mému manželovi Donalovi. Bez tebe bych byla ztracená.
(Jsi vlastně taková moje navigace...)

Prolog

Maisie Beanová Brennanová
se představuje

Až na šustivé poposedávání, neurčité cvakání a tlukot Maisiina vlastního srdce bylo v sále úplné ticho. Poposednutí, cvaknutí, úder, poposednutí, cvaknutí, úder. *Uklidni se, ženská pitomá. Bude to v pohodě.*

Na ramenou cítila manželovu paži. Stál přímo za ní po straně jeviště, v hlavě jí zněla jeho slova. *Všechno je v pořádku, lásko, vedeš si moc dobře. Nestresuj se. Prostě se jen usmívej.* Pozorovala, jak k nim doklopýtala její dcera Valerie, opřela se o nevlastního otce, zula si botu a vyklepala z ní kamínek.

Maisie měla obličej i celou hlavu v jednom ohni, vlasy na temeni měla úplně promočené potem a z krásně nadýchaného účesu zbylo jen neposlušné vrabčí hnízdo. Pokusila se usmát, ale horní ret se ne a ne odlepit od zubů. *Tak to je skvělý. Teď budu vypadat jako naprostý idiot.*

Elegantní vzdělaný muž, který ji měl na pódiu představit, mluvil několik minut a očividně moc rád poslouchal sám sebe. Hlas měl pěkný, o tom žádná, takový nóbl

nabubřelý, a hovořil tak jemně, že vás téměř ukolébal ke spánku, když jste ho poslouchali.

Maisie prozkoumávala očima obecenstvo a okamžitě si všimla Deirdre v dokonale padnoucím drahém černém kostýmku. Hned za ní vedle sebe seděli Mitch a Jonno. Mitch jedl obrovský šunkový závitek a půlka náplně padala Jonnovi přímo do klína. *Roky ubíhají... Všechno se mění, a přece všechno zůstává stejné.* Hledala Davea. Slíbil jí, že dorazí, když to bude možné, ale býval často na cestách a jeho přítelkyně právě porodila dvojčata. *To nebude žádná legrace, Dave.* Usmála se pro sebe, když si všimla, že Dave právě prochází uličkou a vyhazuje neohrabaného teenagera ze židle, aby se mohl posadit vedle starého kamaráda. John do něj strčil ramenem a zakřenil se, potom polechtal Lynn zezadu na krku, za což mu ona pohrozila pletací jehlicí.

Teď se Maisie zaměřila na Lynn. Pletla od té doby, co se posadila, duchem ztracená ve svém hladce obraze. Davy Lynn poslední dobou znervózňovaly ještě víc než před lety, ale byla pevně rozhodnutá být tu pro svou nejlepší kamarádku a pletení ji uklidňovalo. Každý, kdo nějak přispěl k napsání knihy, byl tady, aby ji podpořil. Dokonce i po všech těch letech si stáli pevně bok po boku. Srdce se jí dmulo pýchou. *Celá parta je tady.*

Měla to být její první a možná také poslední přednáška na vysoké škole — záleželo na tom, jak moc to zvrhá. Nijak zvlášť vzdělaná Maisie Beanová Brennanová přednáší v sále plném akademiků? Zdálo se to tak neskutečné, přesto tu nyní stála a čekala v zákulisí jen kousek od obrovského zářivého plakátu s obálkou její knihy: *Jeremy promluvil: Vzpomínky na lásku a nepochopení.* Byla na ní fotka v nadživotní velikosti, na níž se usmívali její šestnácti-

letý syn Jeremy a jeho nejlepší kamarád Rave, oba mladí a plní života. Při pohledu na tuhle fotku Maisie i po dvaceti letech do očí vždycky vstoupily slzy.

Akademik se snobským přízvukem pohlédl jejím směrem. Nadešel čas.

„Dámy a pánové, nyní mi dovolte, abych vám s nesmírným potěšením představil Maisie Beanovou Brennanovou.“ Publikum zatleskalo a Maisie ucítila, jak ji manžel lehce postrčil na jeviště.

„Nandej jim to, Mamsie,“ zašeptala Valerie.

Co tady proboha dělám?

Potlesk ustal. Maisie se postavila za čtecí pult. Místnost se utišila a až na nervózní šepot mladých lidí by se ticho dalo krájet.

Poposednutí, cvaknutí, úder, poposednutí, cvaknutí, úder.

Maisie si odkašlala, napila se vody a odlepila rty od zubů. Všechny pohledy spočívaly na ní. Jejich příběh už se psal nesmírně dlouho a nastal čas vyprávět ho ostatním. Zavřela oči, zhluboka se nadechla, zase je otevřela a začala.

„Jmenuju se Maisie. Můj manžel mi říká Mai a moje děti Mamsie, ale vy mně můžete říkat, jak chcete.“

Obecenstvo se zasmálo. Maisie si nebyla jistá, jestli smích patřil jejím úvodním slovům nebo jejímu přízvu-ku. Ve skutečnosti na tom ovšem vůbec nezáleželo, a tak pokračovala dál.

„Můj prvorozený syn Jeremy byl počat násilnou cestou a násilně taky zemřel, ale dokud žil, byl světlem mého života.“ Maisie se lehce zadržel hlas. *Můj zlatý, milovaný Jeremy.* „Jsem tady, abych mluvila o něm a o věcech, které jsem se za ten krátký čas, co jsme spolu strávili, naučila. Jestli tu se mnou chvílku vydržíte.“

Studenti se přestali vrtět, šeptat si a chichotat se. Hónosný, mahagonovým dřevem obložený sál zmizel. Poposednutí, cvaknutí, úder, poposednutí, cvaknutí, úder pomalu utichaly.

Maisie se pustila do vyprávění. V myšlenkách se přenesla zpátky do svého malého domku v Tallaghtu před dvaceti lety. Bylo ráno prvního ledna devatenáct set devadesát pět, den, kdy se její život nenávratně změnil. Den, kdy život jejího syna skončil.

„Můj šestnáctiletý syn Jeremy tenkrát tančil se svojí babičkou Bridie okolo kuchyňského stolu...“

Neděle
1. ledna
1995

1

„Jeremy“

Pearl Jam, 1992

Maisie

Osmasedmdesátiletá Bridie Beanová se vznášela místností, jak ji její vnuk Jeremy vedl ve starobylém rytmu waltzu. Maisie přihlížela, jak Bridie počítá do tří a pak udělá otočku. Bylo krásné je pozorovat. Vypadalo to, že stará žena nemá na světě vůbec žádné starosti. Maisie strávila většinu rána matčiným koupáním a oblékáním. Tentokrát vybraly nažehlenou bílou halenku, hebký šedivý propínací svetr a její oblíbenou tvídovou sukni, která končila těsně nad koleny. Potom jí Maisie učesala dlouhé bílé vlasy do hladkého upraveného uzlu. Bridie ráda vypadala hezky, takže se její dcera vždycky ujistila, že je všechno, jak má být. To bylo to nejmenší, co pro ni mohla udělat: navzdory svému pokročilému věku i duševnímu stavu si Bridie pořád užívala zábavu a nevinné flirtování. Místní jí přezdívali „křepelíčka“ a všichni ji milovali. Když se zatočila, sukně se jí zvedla a odhalila nohy tenké jako větvičky tančící v rytmu hudby. Bez potíží stačila tempu šestnáctiletého Jeremyho, a přestože byla její mysl zmatená

a zamlžená, bývalá armádní sestra Bridie Beanová byla čilá jako rybička. Z magnetofonu hrála píseň „We'll Meet Again“ — „Znovu se setkáme“ od Very Lynnové a ona si pobrukovala spolu s ní.

„Ach, to je jak za starých dobrých časů, Arthure — ty, já a lahev rumu.“ Zachichotala se pro sebe.

„Babi, to jsem já, Jeremy!“ upozornil ji Jeremy. Když jí naposledy dovolil, aby si myslela, že je její dávno zesnulý manžel, vykládala mu, jak moc postrádá jeho mužnost — a když z jejích úst vypadlo slovo „vagina“, Maisiin prvorozený si stěžoval, že sebou buď praští, nebo se brzy pozvrací. Maisie bylo jasné, že Jeremy takové trauma už nechce znovu prožít. Musela se pro sebe usmát, když ustal v tanci a ukázal na sebe. „Jeremy, tvůj vnuk, takže buď tak hodná a nezmiňuj se přede mnou o některých částech svého těla.“

„Já vím, kdo jsi, sluníčko moje,“ prohlásila Bridie. „Mluví s tvým dědou tam na obloze.“ Natáhla k Jeremymu pravou rukou a on ji sevřel ve své levé. „Ještě jednou kolem stolu. Pro štěstí.“

„Dobře, ale potom už to balím. Je poslední den prázdnin a já mám taky svůj život, však víš.“

„Ach, jistěže vím,“ zašeptala Bridie. „Velmi exotický, plný dívek a tajemství.“ Ukazováčkem si poklepala na nos. „Však já jich taky pár mám.“

„Ach ježíši,“ řekl a potřásl hlavou, „nezačíněj s tím, prosím tě.“

„Dobře, drahoušku.“

Jeremy často předstíral, že ho babiččiny řeči vyčerpávají, jen aby ji pobavil. Maisie je často pozorovala, jak spolu hrají tuhle hru s vyměněnými rolemi: on byl v tu chvíli dospělý a ona smělé dítě. Bridie se na něho usmá-

la a odhrnula mu pískově zbarvené vlasy z očí. Nepromluvila, jen si spokojeně povzdychla a poklepala ho po rameni.

„Hodný chlapec,“ řekla. Zvedla prst do vzduchu, pomalu s ním zakroužila a ukázala na velkou samolepku s nápisem „lednice“. Odhodlaně k ní zamířila a otevřela dvířka. „Dala bych si kus sýra.“

Jeremy se na matku zeširoka usmál. Stará paní měla dneska dobrý den.

Maisie ji zarazila. „Víš, že máš po sýru větry, mami.“

„Pak je jediné dobře, že mi nějaké větry můžou být ukradené,“ zasmála se Bridie.

„Tak ji přece nech, Mamsie. Dej si, babi, žiješ jenom jednou.“

„Vidíš, Jeremy mě má natolik rád, že mě nechá umřít v klidu.“ Bridie strčila hlavu do lednice a prohledávala její obsah.

„Jeremy je puberták. Když prdíš, přijde mu to zábavné,“ protestovala Maisie a Jeremy se zasmál.

Bridie se vynořila z ledničky s balíčkem čedaru v ruce. „Ach sýr,“ prohlásila a Maisie pozorovala, jak se synův úsměv rozšířil. Jedna věc byla jistá — svou babičku miloval. „Jeden tenký plátek, protože už chystám snídani,“ řekla Maisie pevně. Bridie přikývla, rozbalila sýr a pořádně se do něj zakousla.

Byl první den nového roku a zároveň poslední den vánočních prázdnin, a tak Maisie na oslavu připravila tradiční irskou snídani. Jeremy a Bridie se pustili do svých smažených vajec a klobásek a Maisie otevřela dveře do pokoje dvanáctileté Valerie, aby ji zavolala k jídlu. Valerie ležela v posteli a příšerně nahlas si spolu s East 17 zpívala „Stay Another Day“ — „Zůstaň ještě jeden den“.

„Valerie Beanová, už nejmíň pět minut z plných plic křičím ‚snídaně‘.“

„Ještě nemám hlad, Mamsie,“ oznámila matce Valerie.

„Zvedni tu svoji hubenou prdel a koukej mazat do kuchyně, než tě zaškrtním. Že ještě nemáš hlad? Kde si sakra myslíš, že seš? V nějakým podělaným Ritzu?“

„To zrovna! Bysme se dostali leda tak do zasranýho Holiday Inn.“

„Neříkej ‚zasraný‘ a hni sebou,“ varovala ji Maisie.

Valerie se podrážděně zvedla.

Valerie byla v pubertě ještě dřív, než to slovo někdo vymyslel. Měla ráda hlasitý pop, černé oblečení, svůj pokoj, a to bylo asi tak všechno. Když jí padlo jedenáct, sbalila všechny své panenky a plyšová zvířátka a o několik týdnů později je věnovala cikánce, která u dveří žebrale o staré oblečení. Nechala si jen malého růžového medvídka, kterého jí dal otec během své jediné návštěvy od rozvodu. Schovala ho vzadu ve skříni v krabici od bot spolu s nepoužívaným diářem a kusem ulepeného lízátko, které jí z rodinné dovolené v Blackpoolu přivezla její nejlepší a zároveň jediná kamarádka Noleen Byrneová. Valerie si jednou lízla, prohlásila, že chutná jako hovno, a zase ho zabalila.

O Vánocích Maisie vyrobila kasičku, do které dcera musela dávat peníze pokaždé, když použila jedno ze svých dvou nejoblíbenějších slov, „zasraný“ a „hovno“. Jenomže výsledkem bylo, že tím Maisie pouze zdůraznila, jak moc sprostě mluví ona sama. Poté co si ji k sobě povolala ředitelka školy, aby jí sdělila, že Valerie použila slovo „sráč“, snažila se Maisie svůj vlastní slovník změnit.

„Abychom jí nekřivdili, paní ředitelko, ten kluk jí do vlasů natpal bělítko.“

„O to tu teď nejde, paní Beanová.“

„Dovolím si nesouhlasit.“

„Valerie ten jazyk odněkud má a rozhodně ne z této školy. Ohledně vulgárních slov zde platí velmi přísná pravidla.“ Ředitelka Youngová podala Maisie seznam zakázaných slov. Když si jej Maisie prohlédla, zjistila, že většina z nich je u ní na denním pořádku. „Žádného ‚sráče‘ tady nevidím,“ řekla, aby trochu odlehčila atmosféru.

Ředitelku Youngovou tím však očividně nepobavila. „‚Sráč‘ tam možná není, ale zato tam máte slovo ‚srát‘, čili se jedná o stejný slovní základ a oba tyto výrazy jsou tedy naprosto nepřipustné.“

Ředitelka Youngová byla pěkně nadutá. Maisie dokázala tolerovat hodně, ale nadutost jí příšerně lezla na nervy. Jako by někdo stiskl spoušť a její nálada se v tu ránu změnila z přístupné na dogmatickou. Obyčejně by Maisie tuhle vysokoškolsky vzdělanou ženskou ze střední třídy, která mluvila se snobským přízvukem a jednala s ní jako s méněcennou, odkázala do patřičných mezí, protože nesnášela, když se na ni někdo díval spatra. Tentokrát však její obličej polila červeň a ona se musela kousnout do rtu, protože věděla, že ta zpropadená mrcha má pravdu. Valerie pochytila nadávky od své matky a babičky, a ačkoli Maisie bránila své právo vyjadřovat se, jak uzná za vhodné, musela připustit, že děti by sprostě mluvit neměly. V tu chvíli se rozhodla, že musí jít svým potomkům lepším příkladem. Koneckonců to přece nemůže být tak těžké.

Ukázalo se však, že je takřka nemožné mluvit neustále jen slušně, pokud jste svobodná máma dvou dětí a vaše matka je v prostředním stadiu stařecké demence, máte práci na částečný úvazek v zubařské ordinaci a o víkendů

k tomu uklízíte v továrně. Kasička už teď praskala ve švech a Maisie se děsila dalšího setkání s ředitelkou Youngovou.

Když byla Bridie ještě v pořádku, často říkávala, že Valerie bude jednou Maisiina smrt. „Mám to dítě moc ráda, ale je s ní těžké pořízení.“ Ta slova pronášela s potouchlým úsměvem, jako by ji ta představa těšila. „Dopadne to s ní dobře, uvidíš. Je jako moje máma — ta by se bývala klidně poprala i s Kristem na kříži —, ale až půjde do tuhého, Valerie se dokáže prosadit.“

V porovnání s Valerií byl Jeremy zlatý chlapec. Staral se o babičku, matku, a dokonce i o sestru, když mu to dovolila. Kromě jeho slabosti pro slovo „ježíši“ (Bridie ovšem trvala na tom, že ho pronášel spíš jako modlitbu než jako klení) nikdy nenadával, přinejmenším ne před dospělými. Pomáhal matce nosit nákupní tašky a vždycky se ujistil, že dveře jsou zamčené a že před krbem stojí ochranná mřížka. Byl jediným mužem v domě a tu roli bral naprosto vážně. Samozřejmě nebyl svatý. A měl jeden velmi otravný zlozvyk: poučovat svou matku.

„Ježíši, Mamsie, kolikrát ti musím říkat, jak je nebezpečný všet si punčocháče na mřížku před krbem?“

„Promiň, synku.“

„Myslím to vážně, Mamsie.“

„Máš pravdu. Promiň.“

„Ať už to znova nevidím.“

„Tohle už trochu přeháníš, chlapče.“

„Promiň, Mamsie — ale na tu mřížku si je nedávej.“

Někdy měla Maisie chuť nacpat mu ty punčocháče do pusy. Jeremy byl také posedlý zavíráním dveří. Polovinu svého času strávil křičením na lidi, ať je zavrou. Obzvláště protivné to bylo v případě, kdy osoba, na kterou křičel,

ještě stále těmi zmiňovanými dveřmi procházela. Dokonce i Bridie lezl tenhle jeho zlozvyk na nervy. „Panebože, dítě, necháš mě těma zpropadenýma dveřma aspoň projít?!“ zaburácela jednou. A když Bridie křičela, každý se jí raději klidil z cesty.

Dokud její mysl ještě správně fungovala, mírná, laskavá, milá Bridie nikdy nejevila žádné známky agrese. Lékař jim vysvětlil, že vztek a slovní útoky patří mezi příznaky jejího duševního stavu. Bylo to pochopitelné, přesto se Maisie občas pořádně vyděsila, když Bridie ujely nervy. Když ji jednou Jeremy neustále napomínal, ať zavře dveře, rozčílila se a strčila do něho tak, až se udeřil o stěnu. Šokovalo ho to, ale předstíral, že je v pořádku, ačkoli se ramenem praštil o zárubeň. Bridie proplula kolem, jako by se vůbec nic nestalo, ale Maisie si všimla, že synovi do očí vstoupily slzy. Srdce jí pokleslo. *Ach ne*. Byla to jen drobná nehoda, nikdo nebyl vážně zraněn, ale Maisie to rozrušilo, a hlavně to rozrušilo Jeremyho, což bylo ještě horší. Maisie se podařilo dostat děti z jednoho domu plného násilí a v žádném případě nechtěla něco takového opakovat.

Od té doby dělala všechno pro to, aby si matka vylévala vztek na ní. Došlo na kopance, strkání, štípání i kousání, většinou když Bridie oblékala nebo se ji snažila umýt. V porovnání s tím, co Maisie zažila v minulosti, to však nic nebylo — pokaždé matku lehce zpacifikovala, aniž utrpěla větší škody na těle. Opakovala si, že Bridie neví, co dělá, že ji jen musí udržet pod kontrolou, dál od dětí, a všechno bude v pořádku. Bylo to stresující, ale nemohla matku opustit, když ji nejvíc potřebovala.

Maisie vyšla z Valeriina pokoje a narovнала fotku Bridie, Jeremyho a Valerie, která visela na zdi v předsíni. Bridie stála vpředu uprostřed a její vnučata po ní šplhaly

jako opičky. Ačkoli přšelo a všichni měli vlasy připlácnuté k hlavě, smáli se a byli šťastní. Maisie si přála, aby byla na snímku s nimi. Bridie jí tenkrát říkala, ať o snímek požádá některého z kolemjdoucích — „Maisie, popros toho mladíka s nagelovanými vlasy, ať nás vyfotí“ —, ale Maisie si pomyslela, že mladík s nagelovanými vlasy je přesně ten typ, který by se nerozpakoval v tu ránu zmizet i s fotoaparátem. Přístroj byl drahý, a kdyby o něj přišla, nemohla si dovolit koupit nový.

„Máš problém s důvěrou k lidem,“ oznámila jí tenkrát Bridie.

Možná měla pravdu. Ten chlapec měl na sobě běžecké boty. *Nikdy bych ho nechytla*, pomyslela si Maisie, když se zadávala na své nohy v mlaskajících žabkách. Kdyby věděla, že se u matky za pouhých několik měsíců projeví první příznaky stařecké demence, riskla by to.

Poté co snímek narovnal, vrátila se za matkou a synem do kuchyně. Když si Valerie konečně přisedla ke stolu, Bridie a Jeremy už měli snídani skoro snědenou.

„Už bylo na čase, Maisie Beanová,“ řekla Bridie Valeriei.

„Já jsem Valerie.“

Bridie na ni zírala a snažila se rozklíčovat význam jejích slov. Valerie pokračovala v jídle a předstírala, že si nevšimla mlžného závoje, který zahalil babiččiny oči.

Jeremy byl trpělivý a zdálo se, že instinktivně ví, co dělat, když na Bridie přijde slabá chvílka. Vzal její ruce do svých a začal si notovat „We'll Meet Again“. Bridie se k vnukovi po několika tónech připojila, opřela se o jeho rameno a poklepávala prsty do rytmu písničky, která jí zněla v hlavě.

„Myslím, že si potřebuješ odpočinout, babi,“ řekl jí Jeremy jemně.

„A já si myslím, že máš pravdu, synku.“

Maisie je pozorovala, jak spolu zamířili do Bridiiny ložnice. Jeremy podržel babičce dveře. Když vešla dovnitř, otočila se, a třebaže právě dojedla snídani, prohlásila: „Dobrou noc.“

„Dobrou noc, babi. A pamatuj si, Jeremy tě má moc rád.“ Říkal jí to pokaždé, byl to takový jejich rituál.

Bridie mu poslala vzdušný polibek a on zavřel dveře. Ačkoli si to Bridie nepamatovala, bylo to naposledy, kdy svého vnuka viděla.

Jeremy zůstal doma, aby dohlédl na spící babičku, zatímco Maisie strávila hodinu v supermarketu, kde nadávala jako špaček, protože celý obchod změnil uspořádání.

„Proč? Proč tohle dělají?!“ vykřikovala.

Valerie pokrčila rameny. „Možná vědí, že tě to bude přivádět k šílenství, Mamsie.“

Maisie zamířila od mléčných výrobků k čistícím prostředkům. „Bylo to tady. Přesně tady stály chladicí pulty se masem, když jsme sem posledně přišly, že jo?“

„Jo.“

Maisie se rozčílila. „Kdo může dát mléčné výrobky vedle saponátů?“

„Je to do prdele pěkně nehygienický,“ zamumlala Valerie.

„Deset pencí do pokladničky.“

Maisie zabočila do další uličky, kde našla regály se sladkostmi. Když už se potřetí ocitla před džemy a konzervami, koutkem oka zachytila dceru, která se vynořila z vedlejšího uličky.

„Psí žrádlo,“ prohlásila Valerie.

„Dobře, takže zpátky k pizze a mražené zelenině — musí být někde tady blízko.“

„Ježíši, Mamsie, vždyť už jsme tam byly třikrát.“

Maisie měla co dělat, aby udržela nervy na uzdě. Nakupování v supermarketu patřilo mezi její nejméně oblíbené činnosti, a to i v případě, kdy se zrovna vedení obchodu nepokoušelo přivést ji k šílenství takovými výmysly. *Napíšu jim stížnost. Vy zatracení parchanti...*

Bylo horko a dusno a Maisie bolela hlava z přemíry vypitého vína. *Zpropadený silvestr.* Strávila ho o samotě. Matka si šla lehnout už v sedm hodin, syn vyrazil ven s kamarády a Valerie si zalezla do svého pokoje. *Aspoň že nebere drogy... zatím.* Drogy Maisie děsily. Přečetla na to téma všechny dostupné materiály a ostřížím zrakem pozorovala, jestli děti nejeví některé ze zmiňovaných příznaků. Zvýšenou pozornost přitom věnovala své dvanáctileté dceři. Každý den si v duchu zkontrolovala, jestli je na Valerii všechno v pořádku: *Vzhled? Žádná změna. V pořádku. Stravovací návyky? Žádná změna. V pořádku. Změna zájmů? Ne. V pořádku. Drzá nebo vzdorovitá? Vždycky byla drzá a vzdorovitá, takže taky žádná změna. V pořádku. Noví kamarádi? Ne, pořád jenom jedna kamarádka. Ačkoli to mě docela znepokojuje — Jeremy je tak oblíbený... Náladová? Už se tak narodila...* Maisie, ponechaná vlastnímu osudu, otevřela lahev vína a vypila ji během každoroční silvestrovské hudební show Joolse Hollanda. Půlnoční ohňostroje rozrušily Jakea, psa Very Maloneové. Jeho vyty přerušovaly Veřiny výkřiky: „Hlavně žes takhle nevyváděl, když nás vykradli! Divím se, žes těm zatraceným zlodějům neuvařil ještě hrnek čaje!“ Maisie přes zed' nepoznala, jestli psa umlčela hanba nebo únava.

Nebyla zvyklá pít. Doklopýtala do postele, ukopla si palec o noční stolek, a když se konečně uložila, celý svět se s ní roztočil. Ráno po probuzení byla v pořádku, ale teď, když si musela projít sedmi kruhy pekla, ji bolela hlava,

v palci jí cukalo, pot z ní jen lil a připadalo jí, že každou chvíli omdlí.

Zastavila se, povzdychla si, pomalu se otočila a sáhla do regálu pro šampon a kondicionér. „Potřebuju jenom jedno podělaný kuře.“

„To bude dalších deset pencí do kasičky. Takže ‚prdel‘, ‚zasraný‘ a ‚podělaný‘, to už máme dohromady třicet pencí a ještě není ani poledne,“ poukázala Valerie samolibě.

„Neřekla jsem ‚prdel‘,“ bránila se Maisie a zamířila k pultu se zákusky.

„To teda řekla. Byla to dokonce první věc, kterou jsem od tebe dneska ráno slyšela: ‚zvedni tu svoji hubenou prdel a koukej mazat do kuchyně‘.“

Maisie si vzpomněla a povzdychla si. *Sakra*, pomyslela si, když se před ní hned vedle zákusků objevil pult s masnými výrobky. Mladík v bílé zástěře lehce potřísněné krví a s papírovou čepicí připevněnou k vlasům na vrcholku hlavy stál opřený o pult, jednu nohu ležerně nataženou před sebe. „Můžete mi říct, kde jsou proboha mražená kuřata?“ Maisie se snažila neznít popuzeně, ale moc se jí to nedařilo.

Chlapec s tváří plnou pupínků a hustou ofinou slepenou nánosem gelu na ni pohlédl. „V mrazáku.“

Zatnula zuby. „A kde je ten mrazák?“

„Za mnou.“ Ukázal si za rameno.

Podívala se za něj, kde se uprostřed zdi nacházely těžké nerezové dveře. „Proč?“

„Protože tady prodáváme maso.“

„Já vím, ale mražené maso bylo vždycky ve volně přístupném mrazáku, nemuselo se o něj žádat u pultu.“

„No, moje máma tvrdí, že každá změna je dobrá.“ Kluk pokrčil rameny.

„Vážně?“ Maisie si představila, jak mu kroutí krkem. „Co kdybyste sem aspoň dali nápisy, aby se zákazníci vyznali v tom vašem směšném novém systému?“

Mladík přešel očima z Maisie na Valerii, pak protočil panenky. Valerie mu ukázala prostředník. „Ty se budeš vysmívat mojí mámě, blbečku?“

Přestože s Valerií bylo často těžké vyjít, nedalo se jí upřít, že vůči rodině byla vždycky loajální. Maisie pocítila hrdost, i když ona sama by se obešla bez toho vulgárního gesta.

„Mluvím si snad sama pro sebe?“ zeptala se Maisie.

„Podívejte, paní, chcete to mražené kuře, nebo se tady budete dál takhle rozkřikovat?“

Maisie si jazykem přešla po dásni. Naklonila se k pultu, pevně rozhodnutá, že tohle si líbit nenechá.

„Tady jste, Maisie! Šťastný nový rok.“ Fred Brennan k ní napřáhal pravici.

Ach, ježíši. Přistihl ji přímo při činu. Mladík se zakřenil a zamířil pryč.

„Strážníku Brennane, dobrý den! Co všechno nemusí člověk udělat, aby tady dostal kuře?“ Maisie předstírala smích. *Ach Bože, jsem tak patetická.*

„Hlavně na ně nevytahujte pistoli. Aspoň ne dřív, než odejdu.“

Společně poodešli od pultu doprostřed uličky.

„Jak se vám daří, Maisie?“ Bylo na něm vidět, že ho to opravdu zajímá.

Maisie zčervenaly tváře. „Dobře, vážně, pořád stejně.“ Když mluvila, příkyvoval, ale očividně čekal něco víc. „Ehm, máme se skvěle, jo, skvěle, a ještě jednou vám moc děkuju za všechno, co jste pro nás udělal, strážníku Brennane.“

„Nemusíte mi děkovat, Maisie. A kolikrát vám mám opakovat, ať mi říkáte Frede?“

„Promiňte, Frede.“

„Takže už jste o něm neslyšela, Maisie?“

Fred se na Maisiina bývalého manžela ptal, kdykoli ji potkal. Už to bylo několik let, co Danny beze stopy zmizel, a určitá část Maisie si přála, aby se policista už konečně přestal ptát.

„Ne. Ani slovo. Už je nadobro pryč.“ *Nechte to konečně plavat, ano?*

Fred se obrátil k Valeriei a shlédl na ni z celé své výšky. Se svými téměř dvěma metry převyšoval většinu lidí kolem. „A jak se máš ty, Valerie?“

Valerie pokrčila rameny — v lepší odpověď doufat nemohl. Maisiiny děti se v blízkosti dospělých mužů necítily ve své kůži. Popravdě to platilo i pro Maisie.

Fred rychle přešel k další otázce. „A co Jeremy a vaše matka?“

„Mají se skvěle, děkuju za optání.“

„A jak to jde v práci?“

Fred Maisie zařídil práci v zubní ambulanci. Zubař byl jeho kamarád z golfového klubu.

„Výborně, ještě jednou moc děkuju.“

„Přestanete mi už konečně děkovat? Jenom jsem vám dohodl pohovor, zbytek už byl na vás. A jenom abyste věděla, odvádíte tam vážně skvělou práci. Ještě pořád chodíte i uklízet?“

„Ach ano... peníze navíc se hodí.“ Když byla Maisie mladá a nezkušená, mívala velké sny. Potom však potkala svého exmanžela. Její snobské já nesnášelo, když musela přiznat, jak si přivydělává.

„Kdyby byly všechny ženy jako vy, Maisie Beanová, už dávno by vládly světu.“

Valerie vydala zvuk, jako by se jí chtělo zvracet, a Maisie po ní střelila rozzlobeným pohledem.

„Jste skvělá žena, Maisie.“

Nevěděla, co mu na to odpovědět. Ticho se protahovalo a jí pomalu začalo docházet, že Fred je z celé situace nejspíš trochu nervózní. Byl to pohledný muž, ale teď se lehce potil, jako by mu znenadání bylo příliš horko. „Skvělá žena,“ zopakoval. Přemýšlela, jestli má červené tváře proto, že také bojuje s kocovinou, nebo ho skolil stejný virus jako polovinu sousedů v ulici. *Prosím, nekýchejte na mě. Nemám čas být nemocná.* „Je tady strašné vedro, že?“ prohlásila.

„K zalknutí.“ Fredovy oči bloudily uličkou tam a zpět. Zatahal se za vousy a rázně si promnul nos.

„No, asi bych měla pokračovat v nákupu.“ Přemýšlela, jak co nejrychleji uniknout.

Přikývl a usmál se, ale zároveň vypadal, že se každou chvíli rozbřečí. Když procházela kolem něho, chytil ji oběma rukama za paži. Ne zlomyslně, jako Danny, ale něžně. Byl to příjemný, hřejivý dotyk. Teď už jeho obličej barvou připomínal červenou řepu. „Rád bych vás vzal někam na večeri,“ vypravil ze sebe překotně. Znovu se zahleděl na podlahu, pustil její paži a promnul si bradu.

Maisie zůstala stát jako opařená. „Prosím?“ Podívala se z Freda na Valerii, která údivem zapomněla zavřít pusku.

„Kdykoli se vám to hodí.“

„Aha.“ Maisie si nebyla jistá, co na to odpovědět. Hlavou jí vířily tisíce myšlenek. *Má to být vtíp? Proč já? Ne, určitě jsem se musela přeslechnout. Nejspíš už mi vážně přeskočilo.*

Ale co když...? Ježíši, to nemůžu! Nemohla bych. I když pod těmi zpropadenými vousy se schovává moc pěkný chlap. Ale já mám dvě děti! Ví toho o mně až moc. I tak je na mě pořád stejně milý. Ne, není to správné. Nemám nic na sebe! Možná by se hodily máminy červené hedvábné šaty, to je klasika...

„Maisie?“ Ozval se Fred slabým hlasem po nekonečně dlouhém tichu.

„Ano?“

„Myslíte, že dostanu odpověď?“

„Ano,“ řekla.

„Skvělé, fantastické,“ vydechl.

Maisie strnula. *Panebože! Myslela jsem ano, jako že vám odpovím, ne ano, jako že s vámi půjdu!*

„Co třeba dneska večer?“

„Dneska večer?“ Maisie se podívala na svou dceru, která na ni zírala, ústa stále otevřená, oči vytřeštěné.

„No tak, prosím, povězte ano.“ Nedoprošoval se, naděje v jeho hlase jí však bránila říct ne.

„Dobrá. Ano.“

„Skvěle. Tak tedy v sedm. Vyzvednu vás,“ oznámil jí. „Bezva!“

„OK,“ přikývla Maisie.

Fred si spokojeně zamnul ruce, pak prstem poklepal na neviditelný klobouk, mrkl na ni a byl pryč.

Maisie tam zůstala stát, jako by vrostla do země, a zmateně přemýšlela, co se to právě k čertu stalo — a jak se z toho vyvlékne.

Její dcera si založila ruce na hrudi. „Povím to na tebe Jeremymu a babičce.“

Maisie se udělalo trochu nevolno a zamířila pryč.

„Co to kuře?“ zajímalo Valerii.

„Dáme si pizzu. O té aspoň sakra víme, kde je.“

„Čtyřicet pencí,“ zvolala Valerie a rozběhla se za matkou, která už rázovala uličkou pryč.

Valerie

Valerie skoro celou cestu domů mlčela. Freda měla ráda, vždycky tomu tak bylo, ale představa, že by měl vzít mámu na rande, jí moc nešla pod nos.

Na rozdíl od Jeremyho Valerie neměla na léta strávená s otcem živé vzpomínky. Tenkrát ještě nedokázala přiřadit strachu nějaký význam: byla moc malá, než aby si uvědomila krutou realitu, že táta pravidelně používá mámu místo boxovacího pytle. Budívaly ji tlumené výkřiky za zavřenými dveřmi; vzpomínala si na make-up zakrývající modřiny; pozorovala mámu, jak umývá krev ze zdi a z nábytku, a poslouchala přitom hloupé výmluvy o zlomených podpatcích, lítacích dveřích a jednou se dočkala i směšného: „Neboj, to je jenom marmeláda!“ Valerii bylo teprve pět, když Maisie strávila tři týdny v nemocnici s rozsáhlými zraněními. Valeriiny vzpomínky byly zmatené a zamlžené, plné bílých míst a nevyčtených otázek. Máma o minulosti nikdy nemluvila, a ačkoli toho Valerie moc nevěděla, věděla dost na to, aby se neptala. Pohřbila svého tátu hluboko v sobě a s každým přibývajícím dnem se od ní vzdaloval čím dál víc. Při těch vzácných příležitostech, kdy se jí jeho podoba vkradla do mysli, si ho vybavovala jako okouzlujícího muže, se kterým byla legrace — točil se s ní dokola, zdvihal ji vysoko do vzduchu a smál se, když výskala nadšením. Za touhle vidinou ideálního táty se však skrývaly rozmazané vzpomínky na hlasitého děsivého chlapa.

Od chvíle, kdy manželství rodičů skončilo a táta zmizel neznámo kam, uplynulo už sedm let. Máma si za celou

tu dobu nikdy s žádným mužem nevyšla. Až na Jeremyho (a ten se nepočítal) se u nich doma žádný muž nevyskytoval a Valerii to tak naprosto vyhovovalo. Freda znala jako muže v uniformě, který se vždycky zjevil jako mávnutím kouzelného proutku a vyřešil jakýkoli problém: přišel, když všichni brečeli, a odešel, až když přestali. Měla v živé paměti, jak se probudila v jeho náručí, když ji přenášel z jejího pokojíčku do svého auta. Měla na sobě růžovou noční košili s bílými králíčky. Pyžamo vonělo mýdlem a on směsící cigaret a kořeněné kolínské. Zabalil ji do deky a přitiskl si ji k hrudníku. Když se probudila, vyděsila se stejně jako jakékoli jiné dítě, které by zjistilo, že ho v náručí pevně drží obrovitý chlap s černými vousy, a rozplakala se. Usmál se na ni, volnou rukou jí setřel slzy, řekl jí, že je v bezpečí a že on se o mámu postará. „Máš maminku ráda?“ zeptal se jí.

Přikývla.

„Teď potřebuje, abys byla silná,“ nabádal ji, „a já jsem jí slíbil, že budeš v bezpečí.“ Pětiletá Valerie si nebyla jistá, co se děje, ale v tu chvíli se cítila bezpečněji než kdykoli předtím.

Věděla, že Fred je slušný muž, ale ani těm slušným se nedalo věřit — slyšela to říkat mámu. Teď při pomýšlení na to, kam až by mohla jedna schůzka vést, tiše panikařila. Srdce jí bilo jako splašené, když si představila, jak Jeremy vede při svatebním obřadu Maisie uličkou, všichni se usmívají a ona jde za nimi v nechutně žlutých šatech nebo v šatech barvou připomínajících zelené zvratky, s nemožnými kytkami ve vlasech, z očí jí srší blesky. Život už by nikdy nebyl jako dřív. Cítila, jak se jí do očí derou slzy, v nose, těsně pod očima, ji páliho. Promnula si ho sevřenou pěstí a snažila se nedat na sobě nic znát, ačkoli si zrovna

ted' představovala v matčině náruči mimino, které vypadalo jako malá opička. *Může mít máma vůbec ještě děti?*

Valerie věděla, že Maisie by si s ní chtěla promluvit, ale ona jí neměla co říct, a tak jen zírala před sebe a doutnal v ní vztek.

Maisie

Maisie po Valerii střílela kradnými pohledy celou cestu domů. Snažila se ji vtáhnout do hovoru, když podruhé objížděly kruhový objezd. Maisie si s kruhovými objezdy moc nerozuměla. Nikdy si nedokázala vzpomenout, ve kterém pruhu má jet, aby zabránila kolizím, popuzenému troubení a neslušným gestům, takže pokaždé jezdila dokola do té doby, než na silnici zůstalo jediné auto — to jejich. Potom rychle vybrala správný výjezd, přejížděla přes čáry jako profesionální závodník a tiše doufala, že nikde v okolí nestojí policejní hlídka. Jeremy z toho šlel, ale Valerie si ničeho nejspíš ani nevšimla.

„Těšíš se zítra zpátky do školy, opičko?“ zeptala se Maisie, protože zoufale toužila prolomit ticho.

„Neříkej mi opičko. Nemohly bysme vlastně to slovo přidat mezi sprostárny?“

„Ne.“

„To je nefér.“ „Nefér“ bylo Valeriino třetí oblíbené slovo hned po „zasraný“ a „hovno“.

„Dobře,“ prohlásila Maisie. „Ty si tam můžeš dát ‚opičku‘, jestli já tam můžu přidat ‚nefér‘.“

Valerie vztekle zafuněla, ale už nevypadala, že se každou chvíli rozbere. Alespoň nějaký pokrok.

Když konečně vyjely z kruhového objezdu, Maisie naposledy učinila pokus o smysluplnou konverzaci: „Co kdybychom si příští sobotu udělaly holčičí den?“

Valerie na ni pohlédla. „Půjdeme i nakupovat?“

„A co by sis chtěla koupit?“

„V tašce do školy mám díru a tepláky už mi jsou tak malý, že mi z nich čouhají kolena. Těláček už je i tak dost voprůz, natož když se mě učitelka ptá, proč v zimě nosím kraťasy.“ Valerie se málokdy cítila rozpačitě, ale teď ji prozradily zrůžovělé tváře.

„Ujednáno.“ *Co jsem to za matku?* Maisie strávila život tím, že zpětně zpochybňovala veškerá svá rozhodnutí. Stud a sebeobviňování patřily mezi její každodenní břemena. Její děti neměly otce, a tak bylo pouze na ní vychovat je tak, aby se z nich nestaly „typické produkty rozvrácených rodin“. Přečetla toho na to téma opravdu hodně a většina lidí se shodovala, že rozpad rodiny má na děti neblahý vliv. Středostavovští akademičtí pracovníci se obávali, že její děti skončí s daleko větší pravděpodobností předčasně těhotné, na drogách nebo ve vězení než děti se dvěma rodiči. Chtělo se jí brečet, ale nedala to na sobě znát.

„Stavíme se taky v mekáči?“

„Jako kdybychom někdy měly holčičí den bez hamburgeru,“ prohlásila Maisie lehce.

Valerie se usmála. „Tak teda jo.“

„Paráda.“ *Uklidni se, Maisie.* Fred ji zastihl nepřipravenou a ona se cítila naprosto ochromená. Tenhle pocit dobře znala, ale nebylo proto o nic jednodušší se s ním vypořádat. Nepovažovala se za úzkostlivého člověka, bála se, jen když bylo čeho se bát. Fred Brennan byl přitažlivý, milý, starostlivý muž, který si nezasloužil, aby se na něj vykašlala a na schůzku nepřišla. *Určitě by ho to ranilo a zklamalo.* Vždycky se k ní choval tak hezky. Dalo by se říct, že jí zachránil život, a ona se mu dokonce i po všech

těch letech cítila zavázaná. Pořád mu na ní a na dětech záleželo a ona to nechtěla zničit.

Maisie začala svírat a rozevírat dlaň, která jí volně spočívala na řadicí páce, a vysloužila si tak Valeriin podezřívavý pohled. „Křeč,“ zalhala. Zatnula ruku v pěst a nechala napětí odeznít, přesně jak jí radila Lynn. Nebyla si jistá, jestli to funguje, ale za zkoušku nic nedá.

Valerie byla chvíli zticha, pak popotáhla a znovu si promnula nos. „Ale jestli si myslíš, že jenom proto, že půjdeme do mekáče, souhlasím, abys šla na rande s tím poldou, tak to se teda pleteš.“

„To by mě ani ve snu nenapadlo,“ řekla Maisie. *Abys věděla, nikoho v tomhle autě ta schůzka netěší, zlato.*

„A Jeremy bude vzteky bez sebe,“ varovala ji Valerie.

„O tom ani v nejmenším nepochybuju.“

Naposledy si Jeremy myslel, že se Maisie s někým vídá, když se u nich bez ohlášení zastavil její bratranec z Ameriky Matt. Jeremy mu přibouchl dveře před nosem a křičel na něj přes otvor na dopisy: „S nikým chodit nebude! Nemůže!“ Jen opakoval to, co slyšel mámu vykládat do telefonu svým přehnaně starostlivým přítelkyním. Zaklapl schránku, prošel předsíní, zabouchl za sebou dveře do kuchyně a zmateného Matta nechal stát venku.

Maisie zrovna vzadu na zahradě věšela prádlo, takže o tom, co se stalo, se dozvěděla až večer, když Matt zatelefonoval. Strašně se mu omlouvala a on ji ujišťoval, že to chápe. Slíbil, že ještě zavolá, než odjede domů, ale navštívit už se je nepokusil.

Valerie měla pravdu. Od Mattovy návštěvy uplynulo pět let, ale Maisie měla stále větší obavy z Jeremyho reakce než z té Valeriiny. Jeremy si moc dobře pamatoval, jakými hrůzami si prošli s otcem. Tu noc, kdy záchranka od-

vezla Maisie s poraněním hlavy a jeho sestru vynesl Fred z domu jen v noční košili, skončil v nemocnici i Jeremy. Museli mu dát ruku do sádry, protože otec s ním mrštil přes celý pokoj. Odvážil se totiž bránit matku, brečel a žadonil, aby jí otec přestal mlátit hlavou o zeď. Jeho zlomená ruka a bolestivé výkřiky otci zabránily, aby ji zabil, a pro Maisie byly poslední kapkou. Už nebylo cesty zpět. Od té doby žili sami: nikdo z nich se přes ta dlouhá léta násilí a příkoří nedokázal úplně přenést.

Tohle se Jeremymu líbit nebude. Nemůžu to na něj takhle zničehonic vybalit. A kdo sakra pozve ženskou na rande v supermarketu? Kdy jsem si naposledy holila nohy? Mám vůbec holicí strojek? Když odbočily na příjezdovou cestu k domu, Maisie už se v břicho prohánělo hejno motýlků. Valerie si odepnula pás, vyskočila z auta, vtrhla dovnitř a zavolala na bratra dřív, než Maisie stihla zaparkovat a vypnout motor.

Maisie zůstala chvíli sedět v autě, pevně svírala volant a snažila se uklidnit. Pak vystoupila, popadla z kufru nákupní tašky, s prásknutím ho zavřela a vešla do domu.

Valerie vykřikovala bratrovo jméno, dokud Jeremy nevyšel z toalety.

„Hod' se do klidu, prcku. Babička ještě spí.“ Vždycky Valerii říkal prcku, ačkoli byla vyšší než většina jejích spolužáček.

Nikdo nechtěl Bridie vzbudit. Nejlepší bylo, když spala přinejmenším do oběda. Pokud si pořádně odpočala, byla méně rozrušená, dokonce i když jí zrovna paměť vypověděla službu. V noci často chodila sem a tam úzkou chodbou jejich jednopodlažního domku, klidně i čtyři hodiny v kuse, nohama šoupala po dřevěné podlaze. Snažit se přimět ji, aby se vrátila do postele, nebyl dobrý nápad:

bojovala za právo ztratit se ve své vlastní síni vzpomínek. Někdy si sama pro sebe šeptala nebo tlumeně prozpěvovala, jindy byla úplně potichu, oči skryté pod závojem mlhy. Maisie i děti se pokaždé ujistily, že dveře jsou zamčené na dva západy, a dokonce i na okna měli speciální starožitné klíčky, všechno proto, aby Bridie nemohla utéct. Klíč od okna v Jeremyho pokoji se ztratil, a tak se Jeremy na noc zamykal zevnitř, aby zabránil tomu, že babička kolem něj projde a vyskočí ven, zatímco on bude spát. V případě požáru všichni dost riskovali, ale Maisie dala pod každou postel francouzský klíč, takže vždycky mohli rozbít okno a dostat se ven. Také s ním mohli praštit po hlavě případného násilníka nebo psychopata, který by se rozhodl, že samotné ženy s dětmi v přízemním domku představují snadný cíl. Zatím se však Bridie o útěk v brzkých ranních hodinách nikdy nepokusila a francouzské klíče zůstávaly zabalené v papíru pod postelí.

„Nebudeš věřit, co se dneska stalo,“ vykládala Valerie Jeremymu. Ten zatím převzal od matky dvě tašky s nákupem, kterými byla obtěžkaná, aby jí trochu ulevil.

„Co?“ zeptal se tónem naznačujícím, že ho to moc nezajímá.

„Flintstone pozval mámu na rande.“ Děti začaly policistovi přezdívat Flintstone toho dne před dvěma lety, kdy jim navrhl, aby mu místo strážníku Brennane říkali jednoduše Frede. Velká chyba.

„Neříkejte mu Flintstone,“ napomenula je Maisie a zamířila do kuchyně.

„Jo, jasně.“ Jeremy se zasmál a následoval matku do kuchyně. Valerie se vlekla za nimi.

„Fakt to udělal, přísahám.“

„Děláš si srandu?“

Valerie zavrtěla hlavou a založila si ruce na prsou. Jeremy pohlédl ze sestry na matku. „To jako vážně?“

Maisie si povzdychla. Rozhodla se už v autě. Jestli má Freda zklamat, udělá to jemně při večeři. Za daných okolností to bylo to nejmenší, co pro něho mohla udělat. *Stejně si do té doby sám uvědomí, že nejsem ženská pro něho.*

„Jde jen o večeři,“ řekla Maisie. *Nemůžu uvěřit, že říkám právě tohle.*

„A o skleničku. Večeře vždycky znamená, že si dáte i něco k pití,“ přisadila si Valerie.

Jeremy se ztěžka posadil na stoličku, jako by mu nohy náhle vypověděly službu a nebyly ho už dál schopné unést. „Ježíši, mami, nepůjdeš tam, že ne?“

„Půjdu.“

„Proč?“

Nemůžu na tu schůzku nejt, synku. To mu nemůžu udělat. I kdyby ji Fred nezastihl nepřipravenou, stejně by nejspíš řekla ano: byl na ně tolik let tak milý, udělal pro ni i pro děti daleko víc, než by musel. Byl pro ni přítelem, když ho potřebovala nejvíc. Jak by mohla říct ne muži, kterého by ani nenapadlo říct ne jí? Zároveň jí však přišlo na mysl, že právě její neschopnost říkat ne ji přivedla do jiného stavu a do pekla jménem manželství. A jak to dopadlo.

„Mami, odpověz mi.“

„Jde jen o večeři, Jeremy, to je všechno.“

„A o skleničku,“ znovu prohlásila Valerie.

„A proč ne?“ slyšela se ptát sama sebe. *Zbláznila ses, ženská?*

„Proč ne?“ zopakoval Jeremy, jako by nemohl uvěřit vlastním uším. „Proč ne?“ Zakroutil hlavou. „Ty víš, proč ne.“ Jeho hlas zněl ostře.

„Tohle není tvůj táta, Jeremy. Fred je milý muž.“

„To nemůžeš vědět,“ ohradil se prudce, ale z jeho slov čísel spíš strach než vztek.

„Vím to.“

„Ne, to teda nevíš! Ne jistě! Myslela sis, že táta je fajn chlap, a podívej, co se stalo.“

Maisie se s ním nedohadovala. Jeremymu by zlomilo srdce, kdyby znal skutečný příběh, který předcházela manželství jeho rodičů.

Danny Fox ji jednou večer požádal, aby si s ním někam vyrazila, a ona, protože byla slušně vychovaná, souhlasila, ačkoli ji ve skutečnosti vůbec nezajímal. Vlastně si ho do té doby navzdory jeho pohledné tváři moc nevěšmala — byl domýšlivý a neustále se chlubil, i když neměl čím. Souhlasit, že si s ním vyjde, bylo snazší než říct ne. Co by se tak mohlo stát? Na konci večera ji políbil. Docela to ušlo, třebaže byl na její vkus příliš horlivý, ale zdaleka nešlo o nejhorší polibek, jaký kdy zažila. Jakmile se však pokusila odejít, hmátl po ní a stáhl ji zpátky. Pytlík s hranolky měla snědený jen způli, když ji Danny přitlačil ke zdi. Chvilí jí trvalo, než si uvědomila, že mají sex. Snažila se ho odstrčit, ale on jí v odpověď na její marný pokus jen přitiskl hlavu ke zdi, a jak se blížil k vyvrcholení, udeřil s ní jednou, dvakrát, třikrát. Žaludek se jí bouřil.

„Bylo to super — věděl jsem, že bude.“ Usmál se a sáhl po zbytku hranolků.

Maisie byla otřesená. Hlava ji bolela a v kalhotkách měla mokro. Dotkla se svého temene, a když Danny uviděl na jejích prstech krev, zeptal se, co se stalo.

„Mlátí jsi mi hlavou o zeď,“ pronesla nevěřičně. Slzy se jí draly do očí a srdce jí v hrudi divoce bušilo. *Co se stalo? Vždyť jsme se jen líbali a potom... potom...* Maisie byla zmatená a cítila zlost. Chtěla mu hodit hranolky do obli-

čeje, nakopnout ho do holeně a utíkat pryč, ale on se na ni usmíval a držel ji za ruku.

„Ach ježíši,“ řekl, když zkoumal její hlavu, a vypadal přitom, že je mu to skutečně líto. „Musel jsem nad sebou ztratit kontrolu.“ Její ruku nepustil celou cestu domů a vykládal jí, jak je nádherná. Maisie bylo zle a pociťovala neklid. Přemýšlela, co udělala špatně. Nebyly snad její šaty příliš krátké? Věděla, že ne. Snažila se vzpomenout si, jestli ho objímala, když ji líbal. Nebo ho políbila příliš vášnivě a dala mu tím signál, že chce, aby pokračoval? Nedokázala to pochopit, a tak se rozhodla zasunout celou věc do nejzazšího koutku své mysli. Plakat nad rozlitým mlékem by stejně ničemu nepomohlo. Příště musí být opatrnější. Musí se ze svých chyb poučit.

Trvalo dalších deset let, než si přečetla článek v časopise a došlo jí, že ji vlastně prachšprostě znásilnil. Jenže tenkrát, když Danny druhý den zazvonil u nich doma s krabicí čokoládových bonbonů a představil se Bridie jako Maisiin přítel, to ještě nevěděla, a tak ji ani nenapadlo křičet nebo zavolat policii. Místo toho se bála, že kdyby ho teď poslala pryč, začal by o ní roznášet řeči. *Dám mu měsíc a pak se s ním rozejdu, za to nic nedám. Možná o mně pak bude vykládat, že jsem děvka, ale co.* Celý měsíc pak strávila tím, že se vymlouvala na matku a přátele, jen aby se s ním nemusela vídat nebo s ním nedejbože zůstat o samotě. Pokud ji podezříval, že se vyhýbá důvěrnostem, nedal na sobě nic znát. Choval se jako džentlmen, tedy v rámci svých možností samozřejmě. Neotevíral jí dveře ani jí neodsouval židli, aby se mohla posadit, ale alespoň se nesnažil narvat do ní ptáka pokaždé, když se nedívala.

Chtěla celou tu záležitost ukončit v neděli, měsíc od chvíle, kdy spolu začali chodit: zdálo se jí, že poslední den

v týdnu je pro něco takového víc než vhodný. Všechno si pečlivě promyslela, jenže pak jí v pátek zavolal celý rozjařený, že odjíždí na týden pryč.

„Skvělé zprávy,“ řekl. „Tátův brácha měl mrtvici a zrovna spolu měli jet na pár dní na golf, takže se uvolnilo místo.“

„Ach! A kdy odjíždíš?“ Srdce se jí sevřelo.

„V neděli ráno.“

Do hajzlu.

Neměla na výběr. Musela počkat, až se vrátí, a v té době už spolu budou šest týdnů, což je pořád naprosto vhodná doba pro ukončení jejich vztahu. Jenomže během toho jediného týdne se všechno změnilo. A potom už nebylo úniku.

Žádná matka nechce vysvětlovat svému dítěti, že tu noc, kdy se setkali s jeho otcem, do ní on vníkl, aniž se ptal na svolení, mlátil jí hlavou o zeď tak silně, že rána potřebovala sešít, a oplodnil ji dřív, než stačily vychladnout hranolky. I teď, po tak dlouhé době, nedokázala Maisie dokonce ani v duchu o té události přemýšlet jako o znásilnění. Nesnesla by to. Vždycky chtěla, aby Jeremy věřil, že táta se zpočátku choval moc mile, ale pravda byla taková, že Dannyho nikdy nemohla vystát. O mužích toho moc nevěděla, ale bylo jasné, že něžný obr Fred Brennan nemá s jejím manželem nic společného.

Bylo jí také jasné, že Jeremy očekává, že pozvání na schůzku odmítne. Čím déle však čekal, tím bylo její rozhodnutí pevnější. *Je to hodný, milý chlap. Není to Danny. Jde jenom o jeden večer a já už jsem velká holka, proboha.* Náhle Maisie ucítila, jak uzel v jejím žaludku povoluje. Pohlédla na své děti.

„Dneska večer půjdu s Fredem na tu schůzku. Nic špatného se nestane a možná si aspoň užiju trochu zábavy.

A už nechci nic slyšet.“ Pozorovala, jak Jeremy vstřebává její oznámení. Vytáhl krk a protáhl spojené paže směrem k zemi. Dělal to pokaždé, když byl nervózní. Pokud měla Bridie dobrou náladu, vždycky se téhle vnukově libůstce smála, protože vypadal, jako by si chtěl vyrvat paže z kloubů.

„Tak dobře. Jdu si zaběhat,“ prohlásil Jeremy nakonec a rychle zamířil ke dveřím.

„Cože?“ Valerie uštědřila bratrovi pořádný žďuchanec, když procházel kolem. „To má být jako všechno?“

„Ježíši, prcku, co ode mě chceš?“ řekl, zdvihl paže v odevzaném gestu, otočil se na patě, vyšel z domu a zavřel za sebou dveře. Nechal Valerii a matku, ať si to vyřídí mezi sebou.

„Flintstone je vůl,“ zavrčela Valerie.

„Valerie Beanová, nemusí se ti líbit, že jdu s Fredem ven, ale jestli tě ještě jednou uslyším mluvit o tomhle muži tímhle tónem, můžeš si sbalit kufry!“ Maisie se nechala ovládnout vztekem, což ji samotnou překvapilo. Bylo to vůbec poprvé, co hrozila některému ze svých dětí, že ho vyhodí z domu. Okamžitě se cítila provinile. Odvrátila se od své vylekané dcery a začala uklízet nákup.

„Je mi teprve dvanáct,“ mumlala Valerie cestou ke dveřím.

„Ano, přesně tak, mladá dámo. Takže od tebe už nikdy nechci nic podobného slyšet,“ řekla Maisie, ale v očích ji přitom štípaly slzy. *Byla jsem na tebe moc tvrdá. Promiň, zlatíčko.* Jeremymu by nikdy nic takového neřekla, jenže Valerie vždycky nějak dokázala probudit její horší já. *Potom jí uvařím horkou čokoládu. K tomu dva marshmelouny a extra porci lásky.* Maisie se konečně vzpamatovala, podívala se na hodinky a koutkem oka zachytila v okně svůj

odraz. Pět hodin do schůzky s Fredem a ona má na hlavě místo slušivého účesu vrabčí hnízdo. Když se zamračila, obočí tvořilo jednu souvislou linku, a na levé tváři měla malý flíček v barvě jahody. *Vypadám, jak kdyby mě vytáhli krávkou z tlamy.* Dělá velkou chybu?

O hodinu později přecházela sem a tam a čekala, až se voda v konvici začne vařit. Zapnula ji už potřetí. Pokaždé odešla dělat něco jiného — umýt nádobí, setřít prach na lince nebo zamést podlahu — a pokaždé si zapomněla zalít čaj, který, jak se snažila sama sobě namluvit, tak nutně potřebovala. Cítila se provinile kvůli své reakci na Valerii výbuch a děsila se toho, že má jít na večeři s milým mužem jen proto, aby ho zase hned zklamala. Vtom se za ní objevil Jeremy.

„Mami?“

„Ano, synku?“ Otočila se, aby ho pozdravila, právě když voda v konvici začala vřít.

„Měla by sis vyjít. Všechno bude v pohodě.“

„Myslíš?“ Úplně ji svými slovy šokoval.

„Nemyslím. Vím to.“

Nechystal se s ní znovu přít a přemlouvat ji, aby si to rozmyslela. Maisie byla šťastná a smutná zároveň. „Kdy jsi tak vyrostl?“

Usmál se na ni. „Nějak se mi to přihodilo, ani nevím jak.“

Když Jeremy odcházel, ucítila Maisie v srdci mírnou bodavou bolest.

2

„Sunday Sunday“ („Neděle neděle“)

Blur, 1993

Maisie

Bridie strávila celé odpoledne před televizí, kde sledovala vědomostní soutěž *Blockbusters*. Měla ráda všechny soutěže, ale *Blockbusters* byla podle jejích vlastních slov její „úplně, úplně nejoblíbenější“. Když se Maisie matky zeptala, jestli něco nepotřebuje, Bridie se na chvíli zamyslela a pak odpověděla: „Dám si Č, Bobe, Č jako čaj.“ Přesně jako jeden ze soutěžících v televizi. „Č se dvěma cukry.“ Zasmály se. Spánek jí udělal dobře.

Maisie položila matce dlaň na hlavu. „Č se dvěma céčky, jak si přejete, madam.“

„Jo,“ zahihňala se Bridie. „Se dvěma céčky.“

Jeremy šel ven zahrát si s kamarády fotbal a Valerie byla ve svém pokoji, kde poslouchala hudbu a trucovala. Pršelo a Maisie cestou do kuchyně lamentovala, že si syn nevezal bundu.

„Už je to velký kluk,“ řekla Bridie.

„Já vím, mami, ale jestli bude dlouho poletovat venku v té zatracené vichřici jenom v mikině, brzo z něj bude

velký kluk umírající na zápal plic.“ Slyšela, jak matka před televizí nespokojeně reptá.

„Když nevíš, že MO, která se podává s jehněčím, je mátoová omáčka, nemáš tam co dělat, synku.“

Bridie se dívala na tenhle díl soutěže už nejméně po pětadvacáté. Po dvaceti sezonách soutěž skončila a oni měli jen videokazetu s dvaceti díly, které Bridie sledovala pořád dokola. Maisie vymačkala čajový sáček: máma měla čaj ráda pořádně silný. Zkontrolovala barvu, ale pořád nebyla dost tmavá. Zatočila sáčkem v hrníčku a znovu ho vymačkala.

Bývaly časy, kdy by se matce svěřila, že má jít na schůzku — možná by se s ní podělila i o tu kapku vzrušení, která jí proudila v žilách navzdory jistým výhradám a pevnému rozhodnutí všechno ukončit dřív, než by vůbec něco mohlo začít. Zajímalo ji, co by matka řekla v době, kdy byla ještě plně při smyslech. Bridie mívala Freda ráda: říkala o něm, že je to dobrý chlap. Vždycky se na něj usmívala a trvala na tom, že neodejde z domu bez pořádného kusu koláče na cestu. „Muži jako on by neměli být sami,“ prohlásila jednou, ale víc to nerozváděla. Bridie se nikdy nepokoušela najít muže, který by nahradil jejího Arthura, ačkoliv jí bylo teprve pětatřicet, když zemřel na rozsáhlý infarkt přímo ve své vlastní posteli.

Několik prvních let po rozvodu byla Maisie tak raněná a vyděšená, že nedokázala ani pomyslet na to být s jiným mužem, a v době, kdy už se nejhorší rány zahojily, se Bridie začala chovat podivně. V krátkém čase se z Maisiiny největší opory stalo další břemeno. Maisie se pokoušela mít všechno pod kontrolou, ale někdy měla co dělat, aby udržela hlavu nad vodou. Většinou se cítila naprosto vyčerpaná z toho, jak se neustále snažila vynahradiť některému

členu rodiny zklamání, které podle svého mínění způsobila. Nesnášela, jak sama neustále zpochybňuje veškerá svá rozhodnutí, a pokoušela se s tím přestat. Ale bylo to jako prosit včelu, ať přestane bzučet. Nemožné. Nebyl to jen Danny, kdo v ní zasel semínko sebepochybností: dělala to i ona sama. Matka jí vždycky říkala: „Maisie Beanová, ty jsi sama sobě tím nejhorsším nepřitelem. Nikdo není dokonalý. Dělej nejlíp, jak umíš, a to musí stačit. Stejně ani víc udělat nemůžeš.“

Jenže často to nestačilo. Nebylo přece správné, že její dcera nosila tepláky tak krátké, že vypadaly jako kraťasy, nebo že klela jako námořník, protože doma nic jiného neslyšela. Nebylo správné, že nechala Jeremyho venku bez bundy v takovém lijáku, a určitě nebylo správné, že pokud z toho onemocní, jeho matka nemá nejmenší tušení, kde sežene peníze na doktora, ačkoli slíbila své malé dcerce, že ji vezme do McDonalda a na nákupy jen týden poté, co si od Lynn půjčila peníze, aby měli alespoň nějaké Vánoce. Už teď si dělala starosti, jak jí je vrátí. *Nejdřív každopádně tak v únoru.* Pokaždé, když na svou matku zakřičela nebo s ní ztratila trpělivost, toho okamžitě litovala, a cítila se zodpovědná za každou modřinu, kterou Bridie utřžila, když se s ní prala a udeřila se o zed'. Viděla, jak se máma chová k Lynn: nikdy se s ní neprala nebo přinejmenším ne tak agresivně. Lynn měla přirozenou autoritu, takže si nikdo nedovolil dělat si z ní dobrý den. Zato z Maisie si dělal dobrý den každý.

Když podruhé vymačkávala čajový sáček, mísily se v ní různorodé pocity od silných obav (*Ach Bože, s čím jsem to souhlasila?*) přes vzrušení (*Líbí se mi. Vždycky se mi líbil.*) a vinu (*Nemám co chodit na rande.*) zpátky k obavám (*Ach Bože, jak ho můžu takhle zklamat?*). Kápla do hrnku trochu

mléka, přidala dva cukry, zamíchala a zanesla čaj spolu s talířkem sušenek do obývacího pokoje matce, která stále upírala pohled na televizní obrazovku. „Tady máš, mami, dobrý silný čaj, přesně jak ho máš ráda.“

Bridie se usmála a přikývla. Maisie se tiše posadila vedle ní a v hlavě jí vyvstala spousta otázek. *Kdybys dokázala myslet jasně, mami, co bys mi řekla?* Bridie usrkla čaje. *Přála bych si znát tvůj názor. Přála bych si, abys mi řekla, co mám dělat.*

Bridie si šla většinou lehnout okolo sedmé a bylo už dávno po půlnoci, když se vydala na svou obvyklou pochůzku po domě. Maisie plánovala, že bude doma nejpozději do jedenácti hodin. Bridie se o její schůzce s Fredem Brennanem nemusela vůbec dozvědět. Jen by si dělala zbytečné starosti a potom by na celou záležitost stejně zapomněla. Maisie s matkou se o mužích nikdy nebavily: Bridie bylo tohle téma vždycky proti srsti.

Tenkrát v roce 1977, pět týdnů po osudovém rande s Dannym, si Maisie matce postěžovala, že se necítí dobře. Po tragickém odchodu manžela nechtěla Bridie nic riskovat a bez otálení odvezla dceru k lékaři. Ačkoli už bylo Maisie osmnáct, nikoho v místnosti ani nenapadlo, že by Bridie měla čekat venku — doktor Brown byl koneckonců její praktický lékař už od doby, co se Maisie narodila. Když lékař zjistil, že je Maisie, kterou by něco takového ani ve snu nenapadlo, těhotná, bylo už pozdě poslat matku ven.

Bridie potřebovala židli, sklenici vody a aspirin na zředění krve, aby jí z té nové informace nekleplo. Maisie, na kterou v tu chvíli všichni zapomněli, tam stála, hlava se jí točila a chtělo se jí zvracet přímo na světle zelený kobereček v ordinaci. Po téhle události, o níž později vždycky

mluvily jako o „tom, co se stalo u doktora Browna“, se ani ne tak rozhodlo, jako předpokládalo, že si Maisie Dannyho vezme. Obzvlášť potom, co si Bridie promluvila s otcem Bentonem, a ten jí pevně sdělil, že ani ona, ani její dcera nebudou nadále v jeho kostele vítány, pokud se pokusí celou situaci vyřešit nějakým jiným způsobem. Maisie se buď provdá za Dannyho a to dítě vychovají spolu, nebo ho svěří do péče jeptišek. Takhle jednoduché to bylo.

V následujících letech získávala Maisiina matka spolu se zbytkem země o něco větší povědomí o tom, jak se věci mají, a církve pomalu ztrácela kontrolu nad sexuálním a rodinným životem svých oveček. Od té doby se Bridie několikrát Maisie omluvila za tu „obrovskou chybu“, které se dopustila. Poprvé se tak stalo, když Maisie musela podstoupit operaci mozku — mezi rozsáhlými zraněními, jež jí Danny při posledním bití způsobil, byla totiž i velká krevní sraženina. Otevřela oči a uviděla mámu, jak ji drží za ruku a přes slzy se na ni usmívá. „Tady tě máme. Víš, kdo jsem? Já jsem tvoje máma,“ řekla pomalu a nahlas.

Maisie věděla, koho má před sebou, ale nemohla Bridie odpovědět, protože měla pevně sdrátovanou čelist.

„Mám tě moc ráda, Maisie, a omlouvám se, že jsem tě přiměla vzít si toho muže. Ty a děti teď půjdete domů se mnou. Jestli je Bůh tak bezcitný, že nás za tohle pošle do pekla, půjdeme tam spolu. A na cestu si s sebou vezmeme flašku rumu.“

A tak Maisie nakonec našla odvahu, sílu a podporu, aby od svého manžela odešla. Děti se původně jmenovaly Bean-Foxovi, protože Maisie trvala na tom, že si ponechá své příjmení, a Danny souhlasil, že děti můžou nosit jména obou rodičů: protože to byl náfuka a myslel si, že Bean-Fox zní jako jméno z vyšší společnosti. Po rozvodu

tak Maisie prostě jméno Fox vypustila a vypadalo to, jako by Danny nikdy nebyl, alespoň pro Maisie a Jeremyho. Následovaly dva úžasné roky, kdy byla Bridie Maisiinou parťačkou i přítelkyní. Všichni byli šťastní, a poté co se děti zabydlely ve svém novém domově, cítili se poprvé v životě v bezpečí. Maisie si sehnala dvě zaměstnání a Bridie jí pomáhala s dětmi. Všechno šlo jako po másle, dokud Bridie nezačala přicházet o rozum, a Maisie tak ztratila pevnou půdu pod nohama. Každý další den Maisie cítila, jak to od ní matku vzdaluje čím dál víc...

„Ach Bože, tak strašně mi chybíš, mami,“ posteskla si. Slova jí sama vyklouzla z úst a ona si je rychle zakryla dlaní.

Bridie na dceru hleděla vodnatýma očima a Maisie měla pocit, že se jí každou chvílí zastaví srdce. „Dám si Č jako čaj, Bobe, prosím.“ Bridie zdvihla hrnek do výšky. „Č jako čaj a...“ Zvedla z talíře sušenku a pozorně se na ni zadívala, potom ji namočila do čaje, jako kdyby Maisie vůbec nic neřekla.

„Promiň, mami, jenom se hloupě lituju. Jsem pitomá. Však já to nějak zvládnou, ničeho se neboj. Mám tě ráda,“ uklidňovala matku Maisie. Podala jí ruku, ale Bridie tu svou nechala nehnutě ležet. Zbyla z ní jen zhroucená lidská postava sedící na židli s očima upřenýma na televizi, její mysl neproniknutelná a nedosažitelná. Raněná Maisie vstala, přešla k oknu, posadila se na parapet a zadívala se skrz deštivou clonu ven. Myšlenky se jí zatoulaly k palčivějším otázkám. *Nechám si rozpuštěné vlasy? Ne, to ne, v takovém dešti si je musím vyčesat nahoru. Někde bych tu taky měla mít tu rtěnku od Revlonu. A ty černé kalhoty s širokými nohavicemi...* Tok jejích myšlenek přerušila Bridie, která zapoměla, že drží v ruce hrnek, upustila ho a celá se polila čajem. Zakřičela a Maisie byla v tu ránu na nohou.

„Ale ne! Nechápu, proč musím pořád dělat takový bi-
nec,“ poznamenala Bridie smutně. Jakýkoli nepořádek
odjakživa nesnášela.

„Nic se neděje, mami. Dáme to do pořádku.“

„Ani jsem si ten čaj nedopila.“ V tu chvíli se Bridie vy-
řinuly z očí slzy marnosti.

„Uvařím ti další.“

„Mám ho všude! Podívej se na mě, jaká jsem špindíra!“
Bridie se zatahala za promočené oblečení a ukazovala
Maisie drobký sušenek na jinak bezvadně čistém propí-
nacím svetru.

„Dobře, mami, uklidni se. Hned tě vykoupu.“

Bridie měla koupel ráda, takže se maličko upokojila.
„Jsem to ale trubka,“ prohlásila a poplácala se po ruce.

„Jsi to ale trubka.“ Maisie se na ni zářivě usmála, aby jí
dala na srozuměnou, že je všechno v pořádku a nikdo se
nedostane do potíží.

Bridie popadla dceru za ruku a zahleděla se jí do očí.
„Tak moc mě to mrzí, miláčku.“

Ona mě slyšela! Maisie začaly pálit oči. „Neomlouvej se,
mami. Nikdy se neomlouvej.“ Zvedla matčinu dlaň a při-
tiskla si ji ke rtům.

Bridie přikývla, otočila se k oknu a zadívala se do neprů-
hledné dešťové clony. „Kde je můj Arthur, Maisie? Vždyť
bude v tomhle nečase celý promočený.“ Pustila dceru z hla-
vy a sevřela ruce v provlhlém klíně. „Už pojď domů, láska.“

Bridie

Bridie slyšela sebe sama, jak si pobrukuje nějakou me-
lodii, ale nebyla si jistá, o jakou písničku jde. Možná to
bylo něco z rádia nebo něco, co si vymyslela. Nevěděla.
Cítila kolem sebe mokro. Seděla ve vaně. Voda ji bodala

do kůže. Cítila na sobě něčí ruce. Byla nahá. *Co to má být? Co se děje?* Pokoušela se zakrýt. Vzhledla k cizince, která jí žínkou drhla holou kůži. Chtěla něco říct. Měla ta slova na jazyku, ale nedokázala z nich zformulovat větu, tak místo toho zaútočila. Uhodila cizí ženu přes ruku, ale byla na ni příliš silná. Praštila dlaní do vody a tvrdě se přitom udeřila paží o vanu.

Cizinka se jí snažila uklidnit. „Ale no tak, mami, nebuď taková. Prosím.“ Zírala na tu ženskou, která jí říkala „mami“. *Ty zatracená potvoro. Neznám tě. Proč jsem tady? Co to se mnou děláš?*

„Jen klid, mami.“

„Dost, dost, dost.“ Konečně našla slovo, které hledala. Uviděla lahvičku šamponu s nápisem Timotei, popadla ji a vystříkla obsah té ženské přímo do oka. „Tumáš!“

Cizinka ji pustila. „Ježíšikriste, mami, moje oči!“

Bridie se objala rukama. „Běžte...“ *Jak bylo to slovo? Běžte... co? Běžte kam? Běžte pryč. To je ono. „Běžte pryč!“*

„Za minutku to bude.“

„Prosím, nechte mě být,“ žadonila Bridie. A právě v tu chvíli si všimla svých vrásčitých rukou. Vypadaly, jako by patřily někomu jinému. *Já snad sním. To musí být určitě jenom zlý sen. Vzbud' se, vzbud' se, vzbud' se... Vzbud' se kdo? Jak se vlastně jmenuju? Vzbud' se... Kdo?* „Co se děje? Co se to děje?“ Zakryla si obličej dlaněmi a rozvzlykala se.

Žena se nad ní slitovala. „Tak, hotovo, teď jsi jako nová. Předtím jsi měla malou nehodu, ale už je to pryč. Teď už je všechno v pořádku.“

Bridie odtáhla ruce z očí a zadívala se na ženu stojící před ní. Vypadala jako nějaká špindíra. Jako by se zrovna vrátila z bitvy. Byla zmáčená od hlavy až k patě a na levé paži se jí skvěla velká červená skvrna po štípnutí. *To jsem*

udělala já? Nyní už se jí žena zdála povědomá. Ze všech sil se snažila usmívat, ale Bridie moc dobře viděla, že jí úsměv nejde od srdce.

„Chceš už vylézt ven, mami?“

Prosím, ať už mi přestane takhle říkat.

Bridie pod sebou ucítila hebkost prostěradla. Měla na sobě svůj župan. Vzhledla k dceři, která jí rozčesávala vlasy.

„Tenhle župan mám moc ráda, Maisie.“

„Já vím, mami.“

„Tenhle župan a...“ Zamyslela se. Viděla před sebou obrázek roláku, ale nedokázala si vybavit to správné slovo. Položila si dlaň na krk. „Tenhle župan a...“

„Pyžamo?“ nadhodila Maisie.

„Ne,“ řekla Bridie a ruka se jí stále vznášela u hrdla. „Tenhle župan a...“

„Aha, myslíš tu noční košili s motýlky?“ napovídala Maisie.

„Ne, ne, ne.“ Byla rozladěná, ten obrázek před sebou viděla zcela jasně. „Takové to triko až ke krku.“

„Rolák?“ opáčila Maisie.

„To je ono! Mám ráda roláky, Maisie. Ale ne na noční košili. To by asi nešlo.“

Maisie se na ni usmála a Bridie jí úsměv oplátila. „Tvému tátovi jsem se v roláku moc líbila,“ prohlásila, plácla se do stehna a zasmála se.

Valerie

Valerie zrovna kreslila u kuchyňského stolu obrázek orla, když se ve dveřích objevil Jeremy. Byl promočený až na kůži. „Máma dostane záchvat, jestli tě takhle uvidí,“ prohlásila, aniž vzhledla od své kresby.

Přešel kuchyň, celou ji přitom zmáčel a vytáhl z ledničky krabici mléka. „Budu v pohodě,“ řekl. „Děšť ještě nikdy nikoho nezabil.“

„Tím si nejsem tak jistá,“ oponovala Valerie.

Poslední rok chodil Jeremy pravidelně do tělocvičny a výsledky na něm byly znát. Narostla mu svalová hmota a už se dávno nepodobal tomu hubenému klukovi, jakým býval. Stával se z něj muž. Valerie oproti tomu zůstávala pořád stejným vychrtlým děckem. Přemýšlela, jestli vůbec někdy bude mít ty správné tvary.

„Na co koukáš?“ zeptal se, vědom si toho, že si ho sestra prohlíží.

„Na nic.“ Chvíli si pohrávala s myšlenkou, že by mohla také chodit do tělocvičny, až na to bude dost stará. Jenže to by znamenalo, že bude muset posilovat, a Valerie nesnášela všechny fyzické činnosti, u nichž se člověk potil a bolelo ho pak celé tělo. *Život je už tak dost těžký.* Jeremy vyšel z místnosti a nechal ji, ať si protahuje hubené paže a prohlíží si svůj odraz v mikrovlnce. Valerie často přemýšlela, jaké to bude, až bratr jednou odejde z domu. Do konce školy už mu zbývaly jen dva roky. Nedokázala si bez něho představit jejich dům, natožpak celý svůj život. To on fungoval jako tlumič mezi ní a mámou. On byl ten, kdo si dokázal nejlépe poradit s babičkou, a když si zrovna nehrál na velkého šéfa, byla s ním zábava. Doufala, že půjde na vysokou školu. To by pak musel dál bydlet doma a ona by možná odešla dřív než on. V žádném případě by se nedokázala sama vypořádat s mámou a s babičkou. Dokončila obrázek, složila z něj vlašťovku, otevřela okno a vyhodila ji vysoko do vzduchu. Pozorovala, jak se vznáší uprostřed ulice a potom usedá na auto Ryanových.

Tentokrát bylo na Jeremym, aby uvařil večeri, což znamenalo omeletu s hranolky. Maisie často zůstávala v práci dlouho do večera. Zubař, u kterého pracovala, objednával pacienty od pondělí do čtvrtka i na pozdní hodiny, aby si mohl brát v pátek volno a chodit na golf. Potom co Bridie dvakrát v jednom měsíci málem podpálila dům, strávila Maisie celý víkend tím, že děti učila, jak připravit omeletu, boloňské špagety, dušené kuře se zeleninou a rybí koláč. Nebylo toho moc, ale od boloňských špaget a rybího koláče to byl už jen krůček ke koláči pastýřskému. Náplň do omelety mohly děti navíc různě obměňovat. Valerie měla ráda šunku a houby, zatímco Jeremy dával přednost špenátu se sýrem.

Když se Jeremy vrátil do kuchyně, Valerie se ho zeptala, co hodlá vařit.

„Špenát se sýrem.“

„Ale ne, Jeremy.“

„Dneska je můj večer.“

„Jenže já špenát se sýrem nesnáším.“ Valerie otevřela zásuvku a vytáhla z ní nože a vidličky.

„Lepší než šunka a nějaký hnusný houby.“

„To je věc názoru, blbečku.“

Zašklebil se na ni se slovy, že už by mohla konečně dospět.

„Máma mi vyhrožovala, že mi sbalí kufry, jestli ještě jednou řeknu o Flintstoneovi, že je vůl,“ oznámila mu a očekávala, že jí bratr poradí co s tím.

„Podívej, jednou to přijít muselo. Je pořád mladá — no, spíš mladistvá — a kluci říkají, no, hm, že je to pěkná ženská.“

„Naše máma že je pěkná? To určitě, vždyť má vlasy vzadu na hlavě tak rozčuchaný, že většinou připomínají zadek sousedovic kočky.“

„Rave tvrdí, že je to ta nejhezčí máma v okolí.“

„Co ten o tom tak ví? Trouba.“

„Rave je náhodou super,“ ohradil se Jeremy, možná až příliš vehementně.

„Rave je super!“ napodobovala ho Valerie. „Teď zniš jako holka.“

Jeremy se od ní odvrátil a zaměřil se na přípravu omelety.

„Valerie, proč musíš být vždycky taková mrcha?“

Na chvíli se zamyslela. „Nevím. Možná jsem jako náš táta.“

„Tohle neříkej.“

„Proč ne?“ naléhala na něj.

„Přestaň, Valerie.“

Ale ona přestat nemohla. Jedna věc byla žít bez otce, ale úplně jiná věc byla nahradit ho jiným mužem. Viděla to u jiných dětí ve třídě, v pohádkách a v televizi a nikdy to moc nefungovalo — alespoň ne pro děti jako ona. Byla jako táta — všichni to říkali. Jako by mu uřízli hlavu a posadili ji Valerii na krk, říkávala Hilda, nejlepší přítelkyně Nanny Foxové. Když Hilda Valerii spatřila poprvé, obvinila ji, že tátovi ukradla oči přímo z hlavy. Řekla to s úsměvem a dala jí pěták, ale stejně to bylo děsivé. Valerie si tátovy oči moc nepamatovala, zato si moc dobře vzpomínala na jeho smích. Smál se vážně pěkně. Nezáleželo na tom, jaké špatnosti o něm Jeremy vykládal. Ona si pamatovala tuhle dobrou věc.

„Vsadím se, že jsem. Vsadím se, že jsem přesně jako on.“

„Řekl jsem přestaň.“

„Proč? Protože táta znamená zlo? Vsadím se, že jsou to jen kecy, pěkný hovadiny. Vsadím se, že je moc fajn. Vsadím se, že to máma ho vyhnala. Noleenin táta říká, že to

byl nejlepší pošťák v Tallaghtu a uměl skvěle hrát karty. Vsadím se, že uměl skvěle i spoustu dalších věcí.“

Jeremy vypadal otřeseně. Valerie o jejich otci nikdy nemluvila — stejně jako všichni ostatní v domě. „Přestaň.“

Ale Valerie byla v ráži. Všechny myšlenky a pocity, které v ní probublávaly už dlouho, najednou vytryskly na povrch.

„Promluví si s Nannou Foxovou. Poprosím ji, aby mě s ním spojila. Když může mít nový kamarády moje máma, můžu je já mít taky.“ *Vždyť je to koneckonců můj táta!*

Valerie si všimla, že Jeremyho pohled utkvěl na něčem za jejími zády. Vypadal, jako by mu srdce spadlo až do kalhot. Otočila se a ve dveřích spatřila unavenou mámu, ještě mokrou z koupání babičky. Byla bledá, a když zvedla dlaň k obličejí, ruka se jí chvěla. „To ať tě ani nenapadne, Valerie Beanová,“ varovala ji stejně tak rozechvělým hlasem.

„Budu si dělat, co budu chtít, Mamsie! Je to do prdele můj táta!“ Valerie byla otřesená. Nechtěla, aby ji máma slyšela, ale když už k tomu došlo, nejlepší obranou byl útok. Nemohla si pomoci a mimoto, Danny Fox *byl* její otec. Vadilo jí, že ho neznala, a byla z toho smutná.

„Běž do svého pokoje!“ zahřměla Maisie.

„Ne.“

„Nepokoušej mě, Valerie.“

„Proč? Protože mě odsud vyhodíš? Super. Půjdu k tátovi.“

„Nevíš, o čem mluvíš, holčičko,“ prohlásila Maisie bezbarvým hlasem.

„Valerie, přestaň už konečně,“ varoval sestru Jeremy.

Jenže když byla Valerie smutná, zuřila.

„Ne. Můžeš se snažit, jak chceš, Jeremy, ale já si řeknu svoje. Když tady není místo pro mýho tátu, není tady místo ani pro toho velkého tlustýho chlupatýho dědka!“

„Běž do svého pokoje, Valerie,“ zasyčela Maisie, a než se Jeremy stačil dostat mezi ně, držela už Valerii za paži a táhla ji ven z kuchyně.

„Ale večeře je hotová.“ Valerie se snažila matce vzepřít.

„Dneska jsi bez večeře.“

„Ale já jsem neobědvávala!“ Konečně se jí podařilo uvolnit matčino sevření. Udělala krok vzad, ale Maisie nemínila ustoupit.

„Už jsem řekla.“

Valerie už byla skoro nalepená na zdi. Znejistěla. „Mám strašnej hlad, Mamsie.“

„Běž do postele, Valerie!“ zařvala Maisie. S červenýma očima, promáčená od hlavy až k patě, vypadala a zněla jako šílená.

„Jenom jsem si dělala srandu.“

„Táhni do té zpropadený postele, Valerie.“

Valerie se podívala na Jeremyho, ten však zavrtěl hlavou. Tentokrát nevyhraje. Nevěděla, co má dělat, tak si alespoň pořádně dupla, pak se vyřítila z místnosti a práskla za sebou dveřmi. Předstírala, že odchází chodbou pryč, místo toho ale zůstala za dveřmi, aby slyšela, co o ní matka řekne.

„Chceš trochu omelety, mami?“ zeptal se Jeremy.

„Ne, děkuju, miláčku.“ Povzdychla si.

„Zítرا už o tom nebude vědět. Vždyť víš, jaká je,“ řekl Jeremy, což se Valerie dotklo. *Jaká jsem? Jako on? Taková jsem?* Způsob, jakým to řekl, ji opravdu ranił. Jako kdyby si o ní nemyslel nic dobrého, nebo dokonce jen to nejhorší.

„Jo,“ odpověděla máma tichých hlasem.

„Nikdy mu nezavolá, Mamsie. Jenom tak hloupě žvaní.“

„Já vím, zlato.“

„Stejně by mu nemohla zavolat, ani kdyby nakrásně chtěla, ne? Dokonce ani Nanna Foxová neví, kde je.“

„To je pravda,“ souhlasila Maisie, ale Valerie byla přesvědčená, že máma lže. Kdyby Nanna Foxová nevěděla, kde její syn je, proč by ho nehledala? *Možná nesnáší naši mámu, možná nemá ráda mě ani Jeremyho, ale tátu ráda má.*

„Musím se jít přichystat,“ poznamenala Maisie a Valerie rychle utíkala chodbou pryč. Zvuk otevíraných a zavíraných dveří se ozval nejprve z kuchyně, potom z mámiiny ložnice. Valerie chvíli přemýšlela, že půjde zpátky za Jeremym, řekne mu od plic, co si o něm myslí, a ukořistí nějaké jídlo dřív, než ji máma chytí. Místo toho si však jen lehla na postel, tiše zuřila a poslouchala, jak jí kručí v žaludku.

Uběhla hodina a Valerie stále ležela na posteli tváří dolů, polštář na hlavě. Pokoj byl nezvykle tichý, ale uvnitř ní to pořád vřelo. Vzteky jí v hlavě tepalo.

Nebyla si jistá, proč vlastně tak vybuchla. Samozřejmě nechtěla, aby se Fred Brennan stal jejím novým tátou, ale zároveň nebyla připravená na slova, která jí sama vyběhla z pusy. *Není to moje chyba. Máma nemá ani ponětí, co se mi honí hlavou. Je tak sobecká. Nikdo se mě nikdy nezeptá, co si myslím. Tak mi někdy chybí, no a co? To neznamená, že jsem hned špatný člověk. Noleenin táta ho má rád. Říká, že je to fajn chlap, a možná opravdu je. Možná že máma je lhářka.* Jenže Valerie moc dobře věděla, že máma žádná lhářka není: vždyť rukou Dannyho Foxe skoro zemřela. Věděla, že Jeremyho strach z otce je založený na realitě. Věděla, že je to špatný chlap. Jenom prostě nechtěla, aby takový byl. A jestli takový opravdu byl, sedm let byla dost dlouhá doba na to, aby se změnil. Každý se snad může změnit, ne? Ne že by snad snila o dni, kdy se její rodiče dají znovu dohromady. Tušila, že to se nejspíš nestane, a bylo to tak

v pořádku. Někde hluboko věděla, že jim je bez něho lépe... ale Fred Brennan? Přesně toho se vždycky děsila: stačil jeden kratičký moment v supermarketu a muž, kterého odjakživa znala, přišel a od základů všechno změnil. Máma řekla ano. Udělalo se jí špatně. *Všechno se zase změní. Víím to.* V minulosti s sebou jakákoli změna vždycky přinesla jen zmatek, bolest a utrpení. *Promiň, Mamsie. Nechci, abys mě nenáviděla.*

Matraci teď měla zmáčenou potoky slz, které jí proudily z očí, ale nevadilo jí ležet v mokru — dokonce se jí to líbilo. Slzy jí chladily tvář. Po chvíli se ruce svírající polštář uvolnily a Valerie upadla do lehkého spánku. Byla vyčerpaná. Potřebovala si srovnat myšlenky a vyčistit hlavu na to, co mělo přijít.

Maisie

Maisie seděla nejméně deset minut na posteli a plakala. Potom se otřepala, zvedla se a zamířila ke skříni. Její dcera ji vyděsila. Jen pomyšlení, že by se Danny znovu objevil v jejich životě... *To se nikdy nestane, Maisie. Je pryč. Nikdy se nevrátí, tak se uklidni.*

Nápad vzít si na sebe kalhoty s širokými nohavicemi vzal za své, když objevila na levém koleni díru. Neměla na sebe nic jiného, v čem by nevypadala jako číšnice nebo uklízečka, a tak se znovu posadila na postel a mezi návaly nevolnosti se další čtyři minuty litovala. Potom vstala, otřela si oči, vešla do koupelny, svlékla se a vlezla si do sprchy. Pustila na sebe horkou vodu a snažila se tak smýt veškerou bolest a trápení, které ji sužovaly. Paže ji bolely a oči pálily; matka byla dnes obzvlášť surová. A stejně tak i dcera. Povzdychla si, vdechla trochu mýdla a zase ho vyplivla. Přemýšlela o tom, jak dnes večer Freda zklame.

Byl to úžasný večer, Frede, ale, jak víš, jsem velmi zaměstnaná žena. Nebo: Byl to úžasný večer, Frede, ale musím myslet na děti. Nebo dokonce něco jako: Byl to úžasný večer, Frede, ale já prostě nemůžu.

Taková byla pravda. Přesně takhle se cítila. Nedokázala vysvětlit proč, protože když by se o to pokusila, zjistila by, v jak příšerném stavu se její duše nachází. *Prostě nemůžu.* Doufala, že večer bude stát za starou bačkoru. To by pak nemusela říkat vůbec nic. Fred by ji jen odvezl domů, slušně by jí poděkoval a oba by se zase vydali svou vlastní cestou. Tak by to bylo nejlepší. Nemohla však popřít, že navzdory hrůznému scénáři, jaký si před sebou vykreslila, cítila v nitru radostné očekávání.

Vrátila se do svého pokoje, vyfoukala si vlasy, naplácala na sebe trochu make-upu a znovu začala vybírat co na sebe. Poté co si vyzkoušela a zavrhla veškeré oblečení, které měla ve své šatní skříni, vklouzla do matčiny ložnice. Bridie ležela v posteli stále zachumlaná v županu. Když si dcera oblékla staré červené hedvábné šaty, zadívala se na ni se šťastným výrazem.

„Ach, jsi překrásná,“ řekla něžně. „Vzpomínám na dobu, kdy jsem mívala ty správné tvary jako teď ty. To jsem ještě nebyla jen pytel chrastících kostí. Jako by to bylo včera. Krásné, překrásné děvče.“

Maisie si nebyla úplně jistá, o které z nich matka mluví, ale na tom nezáleželo. Hlavně že se usmívala a byla klidná. Šaty jí dokonale seděly a čerstvě umyté krátké hnědé vlnité vlasy voněly po kokosu. Líčení měla maličko rozmazané, ale povedlo se jí přesně tak, jak chtěla, a když se podívala do zrcadla, to, co viděla, se jí líbilo. *Takhle by to šlo.*

„Zapomněla jsem, jak můžeš být krásná,“ prohlásila Bridie.

„Díky, mami,“ zasmála se Maisie.

„Jsi...“ Bridie došla slova. Místo toho si přitáhla dceru blíž a pevně ji objala.

Když nastal čas jít spát, Bridie si svlékla župan, ale nechtěla si obléknout noční košili s tím, že je jí po koupeli příliš horko. Maisie neměla sílu se s ní znovu přetahovat. Trvala alespoň na tom, že ji přikryje dvěma peřinami, s čímž Bridie neměla problém. Kopala kolem sebe v posteli a mávala kostnatýma rukama ve vzduchu. „Miluju být volná, Maisie, volná jako pták!“ Zahihňala se.

Maisie si nebyla jistá, jestli to bude také taková zábava, až se matka bude producírovat s holou zadnicí po chodbě ve dvě hodiny ráno, ale rozhodla se, že tím se bude zabývat později. Zavřela dveře Bridiina pokoje a zamířila do své ložnice, kde chvíli tiše seděla a přemítala, jestli nemá schůzku spíš zrušit — *Promiňte, ale já prostě nemůžu* —, nebo si s Fredem nejprve dlouze promluvit — *Moc mě to mrzí, ale...* Snažila se nemyslet na to, že Valerie hladoví u sebe v pokoji. Chtěla ji zavolat, obejmout ji a dát jí najíst, ale zároveň jí musela ukázat, že drží slovo a není žádný slaboch — alespoň tak to říkala Lynn.

„Děti musejí vědět, kdo tady tomu velí,“ řekla by teď Lynn. Nic není důležitější než dotáhnout věci do konce. „Nesmíš couvnout — jakmile ti malí zmetci jednou ucítí slabost, máš po srandě.“

Maisie uslyšela jemné zaklepaní na dveře a potom do místnosti vstoupil Jeremy. Neměla sílu, aby mu připomněla, že by měl počkat na vyzvání. Rychle za sebou zavřel a ještě dvakrát překontroloval, jestli dveře opravdu pořádně doléhají. Byl příliš zaneprázdněný, než aby si všiml, že si matka utírá slzy, které jí vyklouzly z očí. Sedl si na podlahu vedle postele. „Jsi v pořádku, mami?“

„Naprosto,“ zalhala.
„To není pravda,“ nevěřil jí Jeremy.
„Ne.“
„Nemusíš tam chodit.“
„Já vím.“
„Tak tam nechod', jestli nechceš.“
„Mám strach, Jeremy,“ zašeptala.
„Proč?“
„Co když jediná věc v mém životě, která se změní, budeš ty?“
„Jak to myslíš, mami?“
„Za dva roky ti bude tolik jako mně, když jsem měla tebe.“
„Nepřivedu žádnou holku do jinýho stavu, mami, slibuju.“
Věděla, že to myslí vážně. Jednou jí řekl, že jen při pomýšlení na něco takového se mu zvedá žaludek. Jenže tenkrát mu bylo teprve dvanáct. „Co když mě všichni opustíte?“
„Nikdo nikam neodchází, mami.“
„Léta ubíhají mrknutím oka, synku,“ oponovala, „není to tak dlouho, co jsem cítila, jak rosteš u mě v břiše, a zanedlouho budeš pryč, budeš si žít svůj vlastní život a já zůstanu sama.“
„Takže Flintstone je tvůj plán B, jo, mami?“
„Jmenuje se Fred a já nevím, co je.“
„Nemusí to bejt zrovna on. Budeš mít ještě spoustu dalších příležitostí. A mimochodem, já tě nikdy neopustím.“
Uculil se. „Budeš mě mít na triku až do smrti.“
Usmála se. „Doufám, že ne, miláčku.“ Zvedla se z postele, podala mu ruku a vytáhla ho nahoru, takže stáli tváří v tvář.

„Chystám se na svoje druhé rande za posledních sedmáct let,“ řekla a navzdory zničujícím obavám a pochybnostem už byla rozhodnutá. *Nevycouvám z toho.*

„V tom případě si uprav mejkap, mami. Je dost hrozný, když někdo brečí na konci schůzky, natož ještě před ní.“

Osušila si kapesníkem okolí očí. „Zůstaneš doma a dáš pozor na babičku a na Valerii?“

„Jo. Stejně tam leje jak z konve.“

„Dobře. Jakmile budu pryč, zanes Valerii jídlo do pokoje. A neříkej jí, že o tom vím.“

Zasmál se. „Nic jí nepovím.“

Maisie nakrmila svou nahou matku v posteli. Bridie usнула po osmi těžce vybojovaných soustech. Maisie to připomnělo dobu, kdy byl Jeremy malý a každou lžičku do něj dostávala téměř násilím. Na rozdíl od své sestry byl tenkrát špatný jedlík. Valerie byla tak milé batole, usměvavé a šťastné, když si poskakovala ve své dětské židličce. Nikdy moc nebrečela, a pokud ano, přestala, jakmile dostala, co chtěla. Maisie postrádala dceřin úsměv a často přemýšlela, jestli ho ještě někdy uvidí.

Valerie byla vždycky tatínkova malá holčička, táhlo ji to k němu už od narození, což Maisie na celém tom dnešním výbuchu trápilo nejvíc. Danny byl pro dceru Bůh. On jí vyčaroval na tváři první úsměv, zahihňání i opravdový srdečný smích. Maličká Valerie v něm neviděla žádnou zrůdu, pro ni byl úžasný a okouzlující. Jako batole už sice projevovala větší obezřetnost, ale stále svého tátu bezmezně milovala. Sice ji děsil, ale, ach, jakmile se na ni usmál, Valerie si nemohla pomoci a celá se rozzářila. Když se Maisie s Dannym rozešli, světlo v dceřiných očích jako by úplně pohaslo. Zůstala jen temnota a Maisie z toho